

КАКЪ ДВЕ ДЕЦА И ЕДИНЪ КОТАРАКЪ ОТЛЕТѢХА НА
ЛУНАТА СЪ ЦЕПЕЛИНЪ

IX.

БОРБАТА СЪ ОПАСНИЯ ВРАГЪ. КОЙ СПАСИ ТАТУНЧА И ТАТУНКА ОТЪ
ЯВНА СМЪРТЪ

Чуднитѣ свѣтящи насѣкоми обграждаха отвсѣкжде цепелина. Татунчо и Татунка скоро се почувствуваха като въ крепостъ, заобиколена отъ безбройна храбра войска.

— Какъ тъй не сме ги забелязали до сега? — чудѣше се Татунка.

— Тѣ сигурно излизатъ само нощемъ, та затова си ностятъ и свѣтлина.

— Сжщо като нашитѣ свѣтулки, само че не могатъ да хвърчатъ.

— Не се знае, ще видимъ, — отвърна Татунчо и впери погледъ въ първитѣ редици на неприятеля, безъ да смѣе да се помръдне отъ мѣстото си. А насѣкомитѣ сгъстяваха редицитѣ си и ставаха все побезстрашни. Тѣ приличаха на мравки, само че бѣха по-голѣми и цѣлитѣ свѣтѣха като малки зеленикави вжгленчета. На

главата си имаха по една дълга, остра шипка, която имъ служеше сигурно за отбрана и нападение. Когато дойдоха почти въ краката на децата, тѣ се наредиха въ правилни четирижгълници и, както си личеше, чакаха заповедъ отъ началството си, за да се спустнатъ върху двамата неприятели и да ги разкъсатъ.

Да, да, разбира се, че могатъ да ги разкъсатъ съ шипкитѣ си.

Такива остри шипки! Татунчо и Татунка се притискаха единъ къмъ другъ и не знаеха какво да правятъ. Да почнатъ първи войната — безполезно, мравкитѣ бѣха толкова много, че непременно щѣха да ги победятъ. Да бѣгатъ? Че къде ще бѣгатъ? Отде знаятъ, че на друго мѣсто не ги очаква по-голѣма опасностъ? Не, тѣ трѣбва да останатъ тукъ, при